

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277111328/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

nikkede jeg. Jeg vilde aldeles ikke slå igen! Når jeg krævede at blive, den jeg var, hvorfor skulde Verden da ej kræve det samme for sig? Havde den regnet min Barndom og Ungdom for mere værd end det, den nu bed mig for deres tavse Vidner?

Jeg pakkede Eberhards Kiste, pakkede den med alt det, der var mit jordiske Gods, mine to Skjorter, min ene Dragt og hans Bøger. Lukkede Kisten og fik den bragt om Bord. Vadsækken vilde jeg bære med mig med det samme. O, den var ikke for tung!

Da jeg havde betalt Værtinden, og Eberhards Kuffert var hentet, talte jeg mine Penge efter —: jeg havde en Rigsdaler igen!

Jeg så mig om i det nøgne Kammer under Tagribberne og med Vinduesgluggen og smilte. Således slap jeg fra det. Ja således slap jeg fra mit frysende og sultende Selv. Jeg var færdig, jeg skulde rejse.

Jeg så gennem Skråruden ud mod Himlen, der nu i Solnedgangen skyedes og flammede højt og rødt op. Jeg så de enkelte Trætoppe og Korsene på de fjærne Tårne lue og store Skygger skride over Tagene.

Så vidste jeg, det var Tiden, stak Eberhards gamle Schwarzwald-Ur i Lommen, tog min Vadsæk, så mig endnu en Gang rundt i det Kammer, hvor jeg havde sultet og frosset, lukkede så for det, og gik ned ad Trappen, lige ud ad Gaden til Eberhards Grav.

Jeg vidste, at havde han rådet selv, var der aldrig blevet sat et Mærke, dér hvor hans ligegyldige og lænkende Legeme var blevet lagt ned, ja ej en Gang rundet en Gravhøj, men det var blevet slettet i Et med den Jord, hvorfra det var taget og som havde krævet det igen.

Men jeg havde i mit Tab af ham, den Uandværlige, klamret mig til det af ham selv så foragtede Sted og rejst et fattigt Fyrrekors på hans Grav og derpå ladet male i Hvidt den hellige Augustinus' Ord, han så ofte i tunge Stunder havde manet mig og sig selv med: „Unruhig ist das Herz, bis es ruht in dir, o Gott!“

Og længere nede Novalis' Ord: „Das Leben ist um des Todes willen.“

Jeg knælede ned ved den alt i Efterårets Regn sunkne Grav og med Panden mod det sprukne og klæge Ler